

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.576 van 17 januari 2002
in de zaak A. 66.839/VII-16.658.**

In zake : de n.v. WARNER-LAMBERT BELGIUM,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. VANDER ELST,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Defrélaan 19

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door Minister van Sociale
Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. WARNER LAMBERT BELGIUM op 14 december 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het koninklijk besluit van 28 september 1995 tot wijziging van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering tegemoetkomt in de kosten van de farmaceutische specialiteiten en daarmee gelijkgestelde producten” (Belgisch Staatsblad van 19 oktober 1995);

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 16 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 september 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JUDO die, loco advocaat R. VANDER ELST verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Het feitelijk kader

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Bij koninklijk besluit van 27 maart 1990 tot wijziging van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering tegemoetkomt in de kosten van de farmaceutische verstrekkingen, werd “LOPID Warner-Lambert” aangenomen als terugbetaalbaar geneesmiddel.

1.2. Bij het heronderzoek van de terugbetalingsvoorwaarden van de specialiteit ZOCOR stelt de T.R.F.S. (de technische raad voor farmaceutische specialiteiten) vast dat meerdere leden vragen dat de toestand van de specialiteit LOPID zou worden herzien omdat zij menen dat de prijs die voor dit fibraat werd aangenomen veel te hoog is en niet conform aan de bepalingen van artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering tegemoet komt in de kosten van de farmaceutische verstrekkingen.

1.3. Tijdens haar vergadering van 2 mei 1991 beslist de T.R.F.S. het volgende :

“LOPID - Herziening van de aanneming (nota 91/41 en notulen van 7.3.1991 - punt II).

100 compr. à 300 mg

1.079, - F

Na een lange discussie en hoewel sommige leden liever hadden gewacht op de publikatie van de doorzichtigheidsfiche betreffende de hypolipemiërende middelen, meent een meerderheid in de Raad dat aan de firma moet worden meegedeeld dat bij het heronderzoek van de vergoedingsvoorwaarden voor de hypolipemiërende middelen is vastgesteld dat LOPID niet conform de bepalingen van artikel 5 van het K.B. van 2.9.1980 is, aangezien de behandelingskosten per dag het dubbele bedragen van die van de andere aangenomen fibraten en het hem voorkomt dat geen enkel afdoend element een dergelijke prijsverschil deugdelijk en onweerlegbaar kan verantwoorden, de door art. 5 gestelde grenzen bedragen maximum 30 à 40%”.

1.4. Op 12 juni 1991 richt het R.I.Z.I.V. een aangetekend schrijven aan de verzoekende partij waarin wordt meegedeeld dat de T.R.F.S. de aanneming van de specialiteit LOPID opnieuw in overweging heeft genomen. De T.R.F.S. heeft moeten vaststellen dat de behandelingskosten, gemoeid met het gebruik van de specialiteit LOPID, veel hoger lagen (ongeveer het dubbele) van wat krachtens de bepalingen van artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 september 1980 is toegestaan, aangezien de daarin bedoelde grenzen maximum 30 à 40 % bedragen. De T.R.F.S. meent dat er geen afdoend element is dat het behoud van de vergoeding

van dat geneesmiddel, dat zo veel in prijs verschilt met de geneesmiddelen waarmee het in klinisch vlak kan worden vergeleken, deugdelijk en onweerlegbaar kan verantwoorden. De T.R.F.S. is dan ook van plan het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging voor te stellen die specialiteit te schrappen uit de lijst die als bijlage bij het koninklijk besluit van 2 september 1980 gaat. Aan de verzoekende partij wordt gevraagd haar opmerkingen te maken.

1.5. Bij brief van 11 juli 1991 maakt de verzoekende partij haar opmerkingen over aan het R.I.Z.I.V. De verzoekende partij wijst er op dat :

“er geen nieuwe feiten of redenen zijn waarom de beslissing ons medegedeeld op 17 april 1990 en verschenen in het Staatsblad van 14 april 1990 zou gewijzigd worden”.

De verzoekende partij verwijst naar haar brief van 18 augustus 1989 waarin zij beschouwingen formuleerde die toendertijd de T.R.F.S. ertoe hadden aangezet gunstig te adviseren betreffende de aanneming van het produkt LOPID. De vergelijking met andere specialiteiten gaat niet op, aldus de verzoekende partij, die de hogere klinische doeltreffendheid benadrukt van LOPID ten overstaan van geneesmiddelen waarmee het op klinisch vlak kan en moet vergeleken worden, met inbegrip van ionenbindende harsen. De Belgische prijs is in vergelijking met andere Europese landen de laagste, stelt verzoekster. Zij besluit :

“Graag hadden wij van U vernomen op welke therapeutische, wetenschappelijke of sociaal-economische gronden de hierboven aangehaalde feiten en argumenten kunnen weerlegd worden”.

1.6. Tijdens haar vergadering van 5 september 1991 stelt de T.R.F.S. het volgende :

“LOPID Warner Lambert (nota’s 91/41 en 91/129 en Notulen van 2.5.1991 - punt III.4).
100 caps. à 300 mg 1.079, - F

Na een nieuwe discussie waarin wordt herinnerd aan de reeds in de vorige vergadering aangevoerde argumenten en een voorstel ter sprake komt om alle hypolipemiërende middelen met uitsluiting van LOPID en ZOCOR te liberaliseren, rekening houdende met de prijzen ervan, wordt de Raad ervan in kennis gesteld dat de Voogdijminister zopas een Begeleidingscomité heeft geïnstalleerd voor de problematiek van hypolipemiërende geneesmiddelen en neemt hij akte ervan dat naar aanleiding daarvan de invloed van de nieuwe reglementering betreffende ZOCOR zal worden geëvalueerd. Derhalve wordt gevraagd de huidige toestand de eerstkomende maanden nog niet te wijzigen. De Raad kan enkel akte nemen van dat verzoek”.

1.7. Op 18 mei 1992 richt de dienst voor geneeskundige verzorging van het R.I.ZI.V. een brief aan de verzoekende partij waarin wordt meegedeeld dat de T.R.F.S. :

“... na een nieuw onderzoek besloten heeft dat, overeenkomstig de bepalingen van artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 september 1980, de specialiteit LOPID niet op de lijst van de vergoedbare specialiteiten kon worden behouden tegen de thans aanvaarde prijs...”.

Verder wordt in het schrijven gewezen op de hoge prijs van LOPID ten overstaan van vergelijkbare producten. De door de verzoekende partij naar voor gebrachte eigenschappen hebben de T.R.F.S. niet kunnen overtuigen toe te staan dat een stijgingspercentage wordt toegepast ten overstaan van vergelijkbare producten. Aan de verzoekende partij wordt gevraagd haar standpunt mee te delen, opdat de T.R.F.S. het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging onverwijld een advies kan voorleggen in verband met ofwel het behoud van de vergoeding van de specialiteit LOPID tegen vermelde verminderde prijs, ofwel het schrappen van die specialiteit voor vergoeding.

1.8. Met een schrijven van 12 juni 1992 antwoordt de verzoekende partij onder meer het volgende :

“... Wij kunnen uit uw schrijven helemaal niet afleiden op welke objectieve en verifieerbare criteria de Technische Raad voor Farmaceutische Specialiteiten zich beroept om haar advies (dat LOPID tegen de thans aanvaarde prijs niet op

de lijst van de vergoedbare Specialiteiten kan worden behouden) te verantwoorden.

Naar onze mening zijn er daarenboven geen redenen die uw houding zouden kunnen staven om uw eertijdse beslissing om LOPID op te nemen als vergoedbare Specialiteit (K.B. 6 maart 1990, B.S. 14 april 1990) te wijzigen.

Er zijn ons inderdaad geen nieuwe feiten of elementen bekend die een dusdanige wijziging zouden kunnen verantwoorden en evenmin hebben uw Diensten ons van dusdanige nieuwe feiten of elementen in kennis gesteld”.

De verzoekende partij doet verder in essentie gelden dat een prijsvergelijking niet aan de grondslag kan liggen van een ongunstig advies en dat een prijsverschil gerechtvaardigd is door de therapeutische waarden van haar produkt.

1.9 Tijdens haar vergadering van 2 juli 1992 stelt de T.R.F.S. het volgende :

“LOPID-HERONDERZOEK VAN DE PRIJS (nota 92/141).

100 caps. à 300 mg

1.079 F

Een meerderheid van de Raad, waarbij drie leden zich onthouden, is bij haar standpunt gebleven, overwegende dat de door de firma aangevoerde argumenten niet van die aard zijn dat ze een prijsverschil verantwoorden ten aanzien van de fibraten van de 2e generatie (bezafibraat en ciprofibraat). Zij meent immers dat de Helsinki-studie niet kan worden toegepast op de toestand in ons land en dat hyperuricemie ten gevolge van het gebruik van die specialiteit en de vrij zware compliance (4 compr./d) zeker pleiten voor een hogere prijs”.

1.10. Op 14 juli 1992 wordt ten behoeve van het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging van het R.I.Z.I.V. volgende nota gemaakt :

“Schrapping van een specialiteit
LOPID Warner Lambert (gemfibrozil)

100 caps. à 300 mg

1.079 F

Het gaat om een hypolipidemiërend geneesmiddel uit de groep van de fibraten, waarvoor de Raad, naar aanleiding van de herziening van de

vergoedingswaarden voor die klasse, heeft geconcludeerd dat het niet langer tegen de aangenomen prijs kan worden behouden.

Uit de vergelijking die de Raad heeft gemaakt, is immers gebleken dat de dagkosten voor LOPID 43 F bedragen, terwijl ze 25 F belopen voor de specialiteiten op basis van fibraten van de 2^e generatie (bezafibraat en ciprofibraat); bovendien was de Raad niet overtuigd van het belang van de bijzondere eigenschappen van dat produkt waarop de firma had gewezen, zodat hij van oordeel was dat dit geen prijsverschil kan verantwoorden.

De firma is met een brief van 18.5.1992 van dat standpunt in kennis gesteld. Ze heeft in haar antwoord daarop de voorgeschiedenis van haar aannemingsaanvraag geschetst, en opgemerkt dat een prijsvergelijking niet als basis mag dienen voor een ongunstig advies en dat een prijsverschil verantwoord is op grond van de therapeutische waarde van haar produkt.

In de vergadering van 2.7.1992 is de meerderheid van de Raad - drie leden hebben zich onthouden - bij haar standpunt gebleven, overwegende dat de door de firma aangevoerde argumenten geen prijsverschil konden verantwoorden.

Op grond van dat meerderheidsstandpunt en omdat men van de firma niet de toezegging heeft gekregen dat ze een prijs conform de bepalingen van artikel 5, zal toepassen, heeft de Raad een advies uitgebracht dat ertoe strekt de vergoeding van die specialiteit af te schaffen”.

1.11. Tijdens haar vergadering van 27 juli 1992 brengt het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging van het R.I.Z.I.V. volgend advies uit :

“ADVIEZEN VAN DE TECHNISCHE RAAD VOOR FARMACEUTISCHE SPECIALITEITEN, AANNEMING VAN SPECIALITEITEN, WIJZIGING VAN VERGOEDINGSVOORWAARDEN EN NIET AANNEMEN VAN SPECIALITEITEN (Nota B.G. 92/221).

De h. CLAPUYT leidt de nota B.G. nr. 92/221 in.

In verband met punt F van de nota, waarmee wordt voorgesteld de vergoeding van de specialiteit LOPID af te schaffen, stelt de h. CLAESSENS volgende vragen :

S waarom zijn de omstandigheden die gegrond waren op het therapeutische belang en die twee jaar geleden tot de aanneming van de betrokken specialiteit hebben geleid, heden dan niet meer valabel ?

Indien hiervoor wetenschappelijke gegevens worden aangevoerd, over welk gaat het dan precies ?

S zo heeft een wetenschappelijke studie (Helsinki Heart Study) de wetenschappelijke waarden van het betrokken produkt aangetoond. Waarom wordt met deze studie geen rekening meer gehouden ?

S waarom ook wordt LOPID vergeleken met slechts twee andere specialiteiten en waarom worden andere specialiteiten niet in de vergelijking opgenomen ?

Indien deze vragen niet afdoende beantwoord worden, meent de h.. CLAESSENS dat de betrokken producerende firma het slachtoffer is van een willekeurige en discriminerende maatregel, daar deze niet gebaseerd is op objectieve en verifieerbare elementen.

Verder zal dergelijke maatregel voor de betrokken firma een moeilijk te herstellen nadeel meebrengen, met name op het vlak van de tewerkstelling, van de financiële toestand van de firma alsmede wegens het teloorgaan van investeringskosten in het domein van het klinisch onderzoek en wegens de schade aan de reputatie van de firma en het betrokken produkt ten overstaan van het medisch korps en de patiënten.

De h. DESCAMPE daarentegen, verwijst naar een studie die verschenen is in het Britisch Medical Journal van 4 juli jongstleden, die de studie waarnaar de h. CLAESSENS verwees in vraag stelt.

De h. VRAYENNE merkt nog op dat het afschaffen van een bestaande vergoeding steeds moeilijk kan verklaard worden aan de patiënt. Men moet naar zijn mening trachten gegevens die men als objectief en valabel heeft beschouwd, achteraf niet in vraag te stellen.

Het Beheerscomité is het eens met de voorstellen vervat in de nota B.G. 92/221; de hh.. CLAESSENS en CORNELY onthouden zich”.

1.12. Op 28 september 1995 wordt het thans bestreden koninklijk besluit genomen, tot wijziging van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering tegemoet komt in de kosten van de farmaceutische specialiteiten en daarmee gelijkgestelde producten, dat als volgt luidt :

“...

Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. In § 15 van hoofdstuk IV-B van bijlage I van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering tegemoetkomt in de kosten van de farmaceutische specialiteiten en daarmee gelijkgestelde produkten, de specialiteit LOPID Warner Lambert schrappen”;

2. De grond van de zaak

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel het volgende aanvoert :

“

ENIG MIDDEL

Genomen uit de schending van de artikelen 33, 105 en 108 van de Grondwet, alsmede van de motiveringswet van 29 juli 1991 (B.S. 12 september 1991, pp. 19976), van de wet van 11 april 1994 (B.S. 30 juni 1994, pp. 17662) en van de Richtlijn van de Raad 89/105/EEG van 21 december 1988 (P.B. nr. L.40/8 van 11 februari 1989) betreffende de doorzichtigheid van maatregelen ter regeling van de prijsstelling van geneesmiddelen voor menselijk gebruik en de opnemings daarvan in de nationale stelsels van gezondheidszorg.

Eerste tak

In de mate dat het bestreden besluit geen enkele uitdrukkelijke motivering, noch een uiteenzetting van de motieven bevat,

Daar waar overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 6, § 5 van de richtlijn 89/105/EEG het gaat om substantiële geldigheidsvereisten van de handeling.

Tweede tak

In de mate dat het bestreden besluit overigens geen adequate motivering ten gronde rechtvaardigt, noch motieven kan voorleggen gebaseerd op objectieve en te verifiëren voorwaarden, aangezien geen enkel nieuw element is tussengekomen, noch in feite noch in rechte, tussen het ogenblik waarop de specialiteit LOPID in aanmerking kwam voor tegemoetkoming en het ogenblik waarop het bestreden besluit werd genomen.

Daar waar deze voorwaarden worden opgelegd door de Belgische en Europese wetgeving hierboven reeds ingeroepen.

Derde tak

In de mate dat noch het bestreden besluit noch de auteur ervan aan verzoekster alle adviezen en aanbevelingen waarop het is gebaseerd hebben meegedeeld, noch de rechtsmiddelen vermeld die verzoekster ter beschikking staan,

Daar waar deze verplichtingen worden opgelegd door artikel 6, § 5 van de richtlijn 89/105/EEG”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt :

“Verzoekende partij stelt dat de beslissing om de tegemoetkoming in de kosten van de specialiteit LOPID Warner-Lambert Belgium te schrappen gemotiveerd dient te worden overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 6, § 5 van de richtlijn 89/105/EEG.

Artikel 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen echter dat de motiveringsverplichting enkel geldt voor eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking.

Het bestreden K.B. heeft echter een wijziging van een reglementair besluit tot voorwerp dat op een algemene en abstracte wijze een rechtsregel formuleert.

Het besluit geldt niet enkel voor de firma N.V. Warner-Lambert-Belgium maar is ook van belang voor rechthebbenden en geneesheren aangezien het produkt niet meer voor terugbetaling in aanmerking komt.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is dus in casu niet van toepassing.

Verder beroept verzoekende partij zich op artikel 6, § 5, van de Europese richtlijn 89/105/EEG. Deze bepaling is hier evenmin van toepassing. In de richtlijn beoogt men de individuele beslissing die aan betrokkene ter kennis gebracht wordt en niet het besluit. Het gaat niet op te beweren dat bijvoorbeeld de mogelijkheid tot beroep en de daarvoor gestelde termijnen in een K.B. zouden moeten worden opgenomen. In casu is de richtlijn niet van toepassing aangezien het hier gaat om een verzoekschrift tot nietigverklaring van een K.B.”;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert :

“Eerste tak

Het is manifest onjuist dat het aangevochten besluit een reglementair besluit zou zijn.

Het gaat onbetwistbaar om een besluit dat uitdrukkelijk, uitsluitend en individueel de farmaceutische specialiteit LOPID van verzoekster voor ogen heeft en als enig doel heeft de terugbetaling door het RIZIV uit te sluiten.

Het gaat hier dus om een eenzijdige rechtshandeling met individuele draagwijdte.

Wat artikel 6 van de richtlijn 89/105/EEG betreft is het zo dat deze richtlijn een algemene draagwijdte heeft en paragraaf 5 van dit artikel betrekking heeft op elk besluit om een middel uit te sluiten uit de lijst van onder het nationaal stelsel van gezondheidszorg vallende geneesmiddelen.

Tweede tak

Tegenpartij antwoordt niet op dit middel; zij roept het bedrag van een prijs in die niet werd gewijzigd.

Derde tak

Hier geldt dezelfde opmerking als voor de twee vorige takken.

Toepassing van artikel 94 van het Regentbesluit van 23 augustus 1948

De onwettelijkheden waarvan in het verzoekschrift sprake is, zijn onweerlegbaar en het verzoek is manifest gegrond in de zin van artikel 94 van het Regentbesluit van 23 augustus 1948”;

2.2.1. Overwegende dat de richtlijn 89/105/EEG van 21 december 1988 van de Raad betreffende de doorzichtigheid van maatregelen ter regeling van de prijsstelling van geneesmiddelen voor menselijk gebruik en de opneming daarvan in de nationale stelsels van gezondheidszorg, in zijn artikel 6, vijfde lid, het volgende bepaalt :

“Elk besluit om een middel uit te sluiten van de lijst van onder het nationale stelsel van gezondheidszorg vallende geneesmiddelen dient een motivering te bevatten die is gebaseerd op objectieve, verifieerbare criteria. Een dergelijk besluit, met inbegrip, in voorkomend geval, van de adviezen en aanbevelingen van deskundigen waarop het is gebaseerd, wordt aan de betrokken verantwoordelijke medegedeeld, die in kennis wordt gesteld van de rechtsmiddelen die hem op grond van de geldende wetgeving ter beschikking staan, en van de daarvoor gestelde termijnen”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling rechtstreekse gelding heeft; dat zij wel van oordeel is dat die bepaling de individuele beslissing beoogt die aan de betrokkene wordt medegedeeld;

Overwegende dat de desbetreffende bepaling blijkens haar duidelijke tekst betrekking heeft op “elk besluit” om een geneesmiddel uit te sluiten uit de lijst van de geneesmiddelen die onder het stelsel van de gezondheidszorg vallen; dat dit gemotiveerd besluit, vervolgens, met inbegrip van de gebeurlijke adviezen en aanbevelingen van deskundigen, dient te worden medegedeeld aan de betrokken verantwoordelijke, die op dat ogenblik tevens in kennis dient te worden gesteld van de mogelijke rechtsmiddelen; dat hieruit volgt dat het besluit zelf dat ten grondslag ligt aan de uitsluiting een motivering dient te bevatten die is gebaseerd op objectieve, verifieerbare criteria, en dat de latere individuele kennisgeving ervan bovendien de bedoelde adviezen en aanbevelingen dient te bevatten, evenals de vermelding van de rechtsmiddelen tegen het besluit; dat het verweer bijgevolg niet opgaat;

2.2.3. Overwegende dat de bedoelde richtlijn een motiveringsverplichting oplegt die qua inhoud even ver reikt als deze opgelegd door de formele motiveringswet van 29 juli 1991, die stelt dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, moeten worden vermeld; dat het bijgevolg niet relevant is of het bestreden besluit al dan niet onder het toepassingsveld van de formele motiveringswet valt;

2.2.4. Overwegende dat niet wordt betwist dat het bestreden besluit geen formele motivering bevat; dat het, naast de vermelding van de rechtsgrond en het gewijzigde koninklijk besluit, alleen een loutere verwijzing naar de adviezen van 2 en 27 juli 1992 bevat; dat het middel bijgevolg in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 28 september 1995 tot wijziging van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering tegemoetkomt in de kosten van de farmaceutische specialiteiten en daarmee gelijkgestelde producten (Belgisch Staatsblad van 19 oktober 1995).

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien januari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.